

Arrest

nr. 98 988 van 15 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door V. MOUBAX en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat de minderjarige zoon A.S. Mousa, geboren te Bagdad op (...) 2002, minderjarig is en geen partij is in het geding daar er geen bestreden beslissing genomen werd in zijn verband. Derhalve is hij in deze geen verzoekende partij.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing voor de eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, verliet Irak samen met uw echtgenote (O.V.7.602.729 – CG 12/01371BZ) en drie zonen, Mousa (O.V.7.602.729), Yousif (O.V.7.603.110 – CG 12/01373Z) en Ausama (O.V.7.603.112 – CG 12/01372Z) in december 2006. Uw zoon Yousif zou dat jaar ontvoerd zijn voor losgeld. Na betaling van het losgeld zou hij effectief zijn vrijgelaten. Hierna wou u niet langer in Irak blijven. Jullie zouden vervolgens tot augustus 2012 in Syrië hebben verbleven, maar

moesten hier vertrekken omwille van de verslechterende veiligheidssituatie aldaar. Jullie kwamen op 27 oktober 2012 aan in België en vroegen diezelfde dag asiel aan. Op 23 november 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De beslissing van het CGVS werd bevestigd door de RVV in het arrest nr. 93 986 van 19 december 2012.

U verliet het grondgebied niet en diende een tweede asielaanvraag in op 17 januari 2013. In het kader van uw asielaanvraag volhardt u in de asielmotieven die eerder geen aanleiding gaven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

U voegde aan uw eerdere asielmotieven toe dat u aan uw broer Ali, die woonachtig is in Bagdad, zou hebben gevraagd een document te verkrijgen waaruit de invrijheidsstelling van de ouders van de ontvoering van uw zoon zou blijken. Uw broer zou dit document uiteindelijk hebben bekomen in het politiekantoor van K. Enkele dagen later zou uw broer door twee van de drie ouders, voor de ouderlijke woonst in K, om het leven zijn gebracht. Uit het feit dat uw broer dit document zou hebben opgevraagd, zouden de ouders hebben afgeleid dat jullie de intentie hadden de zaak tegen hen te heropenen. Uw broer K. zou op zijn beurt aangifte hebben gedaan van de moord op jullie broer Ali en vervolgens uit veiligheidsoverwegingen met zijn familie naar A. zijn vertrokken.

Bij terugkeer naar Irak vreest u gedood te worden door diezelfde personen die verantwoordelijk zouden zijn voor de moord op uw broer en achter de ontvoering van uw zoon zouden hebben gezeten in 2006.

Bij uw tweede asielaanvraag legt u bijkomende documenten neer: een originele akte van invrijheidsstelling, een originele overlijdensakte, e-mail correspondentie met uw broer, een kopie van de aangifte van de moord op uw broer, een schriftelijke verklaring van u en uw familieleden, een usb-stick met algemene informatie betreffende de situatie in Irak en tenslotte uw originele vluchtelingencertificaat van UNHCR dat u werd toegekend op 28 september 2010.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door CGVS opnieuw geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiair beschermde is dat u geen nieuwe elementen naar voren brengt die toelaten de eerder genomen weigeringsbeslissing te herzien.

Vooreerst dient te worden opgemerkt het CGVS op 23 november een beslissing nam tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus daar de motieven enerzijds als vreemd werden beschouwd en er anderzijds geen aanwijzingen waren dat u bij terugkeer naar Irak een reëel risico loopt, op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. De RVV kwalificeerde in haar arrest van 19 december 2012 het door u naar voorgeschieden asielmotief, namelijk het feit dat u thans nog zou worden gevisieerd door de ontvoerders van uw zoon, als ongeloofwaardig en bevestigde daarmee de weigeringsbeslissing van het CGVS.

Het CGVS kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Hierbij moet worden opgemerkt dat uw nieuwe elementen verder bouwen op uw initieel asielrelaas, waar u aan vasthoudt, en dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ongeloofwaardig werd bevonden. Hierdoor kan er ook aan de geloofwaardigheid van uw huidige asielrelaas getwijfeld worden.

Vooreerst dient met betrekking tot het document aangaande de invrijheidsstelling van de ouders van de ontvoering van uw zoon te worden opgemerkt dat u verklaarde tegenover de RVV (zie RVV, arrest nr. 93.986 p. 13) als ook tegenover het CGVS (CGVS 12/01371Z, p. 5), dat de ouders zouden zijn vrijgekomen ten gevolge van een algemene amnestie die in 2008 zou zijn afgekondigd. Ook uw echtgenote M. A. en zonen Youssef en Aussama verklaarden dat de ouders dientengevolge een amnestie in vrijheid zouden zijn gesteld (CGVS 12/01371BZ, p.4; CGVS 12/01373Z p.3 en CGVS 12/01372Z, p. 3). U geconfronteerd met het feit dat uit het door u voorgelegde document blijkt dat

de klacht werd geseponeerd wegens een gebrek aan bewijzen, stelt dat de daders goede contacten hadden met de overheid en dat dit de reden was waarom zij op vrije voeten werden gesteld (CGVS 12/01371Z, p. 8). Deze uitleg klaart voorliggende tegenstrijdigheid niet uit waardoor kan worden gesteld dat uw bewering als zouden de daders zijn vrijgekomen omwille van een algemeen amnestie niet strookt met de inhoud van het door u neergelegde attest, wat ernstige twijfels oproept over de authenticiteit van het document en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake. Deze vaststelling wordt gesterkt door het feit dat u en uw zoons verklaren niet te weten of dat de daders überhaupt het voorwerp zouden zijn geweest van een veroordeling (CGVS 12/01371Z, p. 5, CGVS 12/01373Z, 4, CGVS 12/01372Z, p. 3). Gezien jullie stellen niet op de hoogte te zijn van een feitelijke veroordeling, is het frappant dat jullie wel met zekerheid kunnen stellen dat de daders middels een amnestie in vrijheid zouden zijn gesteld. Daarnaast moet worden opgemerkt dat jullie, temeer daar jullie al niet op de hoogte zijn of de ontvoerders werden veroordeeld of niet, slechts op een weinig overtuigende manier kunnen aangeven hoe jullie te weten zijn gekomen dat de daders via een amnestieregeling zijn vrijgekomen. U de vraag gesteld, antwoordt dat u dit zou hebben afgeleid uit het feit dat de daders terug werden gezien in de wijk K. K. (CGVS 12/01371Z, p. 5). Uw zoon Youssef stelt dan weer niet te weten hoe jullie zouden hebben vernomen dat zijn ontvoerders van een amnestie regeling zouden hebben kunnen genieten (CGVS 12/01373Z, p. 3).

Gezien uit bovenstaande blijkt dat er ernstige vraagtekens kunnen worden gezet bij de authenticiteit van het document dat uw broer zou hebben opgevraagd bij de Irakese autoriteiten aangaande de invrijheidstelling van de ontvoerders van uw zoon, dient ook het nodige voorbehoud te worden gemaakt bij de problemen die dientengevolge zouden zijn ontstaan.

Dit blijkt overigens ook uit uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van het door u vooropgestelde overlijden van uw broer. Zo verklaarde u dat uw broer Ali enkele dagen nadat hij het document aangaande de invrijheidsstelling zou hebben bekomen, voor de ouderlijke woonst in K. K. om het leven zou zijn gebracht door twee van de drie ontvoerders van uw zoon (CGVS 12/01371Z, p. 8-9). Opmerkelijk is het dan ook vast te stellen dat uit het PV in verband met de moord op uw broer Ali blijkt, dat hij niet zou zijn vermoord voor de ouderlijke woonst, maar in zijn eigen woning. Het kan hier moeilijk dezelfde woonst betreffen daar uit uw verklaringen tijdens het eerste gehoor duidelijk blijkt dat uw ouderlijke woonst gelegen was te K. en dat uw broer Ali in Z. woonachtig was (CGVS 12/01371Z d.d. 9/11/2012, p.2 en 3). Uit de door u voorgelegde overlijdensakte blijkt dan weer dat uw broer zou zijn overleden in de wijk K, wijk nummer (...), straat 9, huisnummer 42, een adres dat volgens het PV overeenkomt met het adres van uw broer K. Volgens uw verklaringen was uw broer K. evenwel eveneens woonachtig in Z. (CGVS 12/01371 d.d 9/11/2012, p. 2 en 3). Voorliggende tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten alsook tussen de door u neergelegde documenten onderling, doen ernstige twijfel rijzen over de authenticiteit van deze documenten en doen manifest afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de moord op uw broer Ali.

Voorts dient te worden aangestipt dat u opmerkelijke verklaringen heeft afgelegd in verband met de getuigen van de moord op uw broer. Dit aspect betreft de kern van uw asielrelaas daar uw broer onmiddellijk zou zijn overleden aan zijn verwondingen waardoor de informatie over de gang van zaken met betrekking tot zijn dood als ook over de voorafgaande woordenwisseling en bedreigingen, enkel afkomstig kan zijn geweest van getuigen. Twee maal gevraagd wie aanwezig was op het moment dat hij werd neergeschoten, haalt u aanvankelijk alleen burens aan als getuigen (CGVS 12/01371Z p.8). De burens zouden wel zaken hebben opvangen maar u weet niet precies wat. U vervolgens gevraagd hoe u bijgevolg op een dergelijke gedetailleerde kon vertellen hoe uw broer werd vermoord en welke woordenwisseling er aan voorafging, stelt u dat uw zus en moeder in de woning aanwezig zouden zijn geweest en zo de voorafgaande woordenwisseling hebben meegekregen en hebben kunnen reconstrueren (CGVS 12/01371Z, p. 9). Zij zouden ook uw broer K. hebben geïnformeerd. Hij bracht u vervolgens op de hoogte van het feit dat de moord zou zijn gepleegd omwille van jullie aanvraag van het document in verband de invrijheidsstelling van betrokkene. Deze gang van zaken werd eveneens bevestigd door uw zoon Aussama (CGVS 12/01372Z, p.5). Dat u bij de herhaalde vraag naar de aanwezigen bij de moord op uw broer niet aangaf dat uw moeder en zus alles gezien en gehoord hadden, maar dit pas aanhaalt nadat u wordt gewezen op de discrepantie tussen uw gedetailleerde kennis van de feiten en het feit dat uw broer alleen was, doet de wenkbrauwen fronsen. In elk geval is het dan ook zeer opmerkelijk te moeten constateren dat uw moeder en zus, die jullie beiden toch benoemen als principale getuigen, niet als getuigen worden aangehaald in het PV aangaande de aangifte van de feiten op 5 januari 2013. Hun afwezigheid als getuige in het PV is des te meer opmerkelijk daar uit de getuigenissen van de burens in het PV blijkt ze niet echt goed hadden gezien wat was gebeurd. Uw broer zou gedood zijn door schoten in zijn hoofd en in zijn borst. De

aangehaalde getuigen spraken echter alleen van schoten in het hoofd. Als zij de feiten dan toch niet zo goed hadden gezien en er getuigen waren die wel alles van dichtbij hadden gezien, is het bevreemdend vast te stellen dat deze laatste getuigen niet in het PV werden opgenomen. Dit alles doet verder vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u geschetste context en gang van zaken met betrekking tot de vooropgestelde dood van uw broer.

Gezien bovenstaande observaties kan er dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw bewering als zou u met de aanvraag van het document aangaande de invrijheidsstelling van de daders van de ontvoering van uw zoon Youssef bij de Irakese autoriteiten, oude problemen opnieuw hebben aangewakkerd. Evenmin geloofwaardig zijn bijgevolg uw beweringen als zou er dientengevolge sprake zijn van een bloedwraak tussen uw stam en de stam van de vooropgestelde moordenaars van uw broer.

Uit boven gestelde dient dan ook te worden besloten dat u geen elementen aanbrengt die een ander licht zouden werpen op de eerdere beoordeling van uw asielmotieven. U heeft met andere woorden niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging of reële kans op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. De eerdere weigeringsbeslissing van het CGVS blijft bijgevolg behouden.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. In verband met de originele akte van invrijheidsstelling dient te worden verwezen naar bovenstaande argumentatie. Dient hier nog te worden toegevoegd dat het verbazing wekt dat u in eerste instantie stelt dat uw broer het document zou hebben verkregen van de onderzoeksrechtbank van K. (CGVS 12/01371Z, p. 3) om verderop in het gehoor tegenover het CGVS te verklaren dat uw broer dit document zou hebben bekomen in het politiekantoor van de wijk K. Deze inconsistente verklaringen doen verder twijfels rijzen bij de authenticiteit van betreffend document. Ook in verband met de originele overlijdensakte en het PV in verband met de aangifte van de moord op uw broer kan worden verwezen naar bovenstaande motivering. Tenslotte legt u uw originele vluchtelingencertificaat van UNHCR voor. In dit verband dient er te worden gewezen op het feit dat UNHCR Iraakse vluchtelingen in Syrië op prima facie basis heeft erkend. De Belgische autoriteiten beoordeelt evenwel de asielaanvraag op basis van individuele vluchtmotieven die in u geval omwille van bovenstaande redenen niet zijn weerhouden.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde

groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient er te worden opgemerkt dat in hoofde van uw echtgenote en kinderen eveneens werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing voor de tweede verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, verliet Irak samen met uw echtgenoot (O.V.7.602.729 – CG 12/01371BZ) en drie zonen, Mousa (O.V.7.602.729), Yousif (O.V.7.603.110 – CG 12/01373Z) en Ausama (O.V.7.603.112 – CG 12/01372Z) in december 2006. Uw zoon Yousif zou dat jaar ontvoerd zijn voor losgeld. Na betaling van het losgeld zou hij effectief zijn vrijgelaten. Hierna wilden jullie niet langer in Irak blijven. Jullie zouden vervolgens tot augustus 2012 in Syrië hebben verbleven, maar moesten hier vertrekken omwille van de verslechterende veiligheidssituatie aldaar. Jullie kwamen op 27 oktober 2012 aan in België en vroegen diezelfde dag asiel aan. Op 23 november 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De beslissing van het CGVS werd bevestigd door de RVV in het arrest nr. 93 986 van 19 december 2012. U verliet het grondgebied niet en diende een tweede asielaanvraag in op 17 januari 2013. In het kader van uw asielaanvraag volhardt u in de asielmotieven die eerder geen aanleiding gaven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

U voegde aan uw eerdere asielmotieven toe dat uw echtgenoot aan zijn broer Ali, die woonachtig is in Bagdad, zou hebben gevraagd een document te verkrijgen waaruit de invrijheidsstelling van de

dadert van de ontvoering van uw zoon zou blijken. Uw schoonbroer zou dit document uiteindelijk hebben bekomen in het politiekantoor van K. Enkele dagen later zou uw schoonbroer door twee van de drie dadert, voor de ouderlijke woonst van uw echtgenoot in K, om het leven zijn gebracht. Uit het feit dat uw schoonbroer dit document zou hebben opgevraagd, zouden de dadert hebben afgeleid dat jullie de intentie hadden de zaak tegen hen te heropenen. Uw schoonbroer K. zou op zijn beurt aangifte hebben gedaan van de moord op schoonbroer Ali en vervolgens uit veiligheidsoverwegingen met zijn familie naar A. zijn vertrokken.

Bij terugkeer naar Irak vreest u gedood te worden door diezelfde personen die verantwoordelijk zouden zijn voor de moord op uw schoonbroer en achter de ontvoering van uw zoon zouden hebben gezeten in 2006.

Bij uw tweede asielaanvraag legt u bijkomende documenten neer: een originele akte van invrijheidsstelling, een originele overlijdensakte, e-mail correspondentie tussen uw echtgenoot en broer, een kopie van de aangifte van de moord op uw schoonbroer, een schriftelijke verklaring van u en uw familieleden, een usb-stick met algemene informatie betreffende Irak en tenslotte uw originele vluchtelingencertificaat van UNHCR dat u werd toegekend op 28 september 2010.

Na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal werd vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. Dient immers te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag baseert op de motieven zoals ingeroepen door uw echtgenoot. In hoofde van uw echtgenoot werd echter een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling genomen, zodat evenmin kan geconcludeerd worden dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald door de Conventie van Genève zou dienen te koesteren en wel om volgende redenen:

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door CGVS opnieuw geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiair beschermde is dat u geen nieuwe elementen naar voren brengt die toelaten de eerder genomen weigeringsbeslissing te herzien.

Vooreerst dient te worden opgemerkt het CGVS op 23 november een beslissing nam tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus daar de motieven enerzijds als vreemd werden beschouwd en er anderzijds geen aanwijzingen waren dat u bij terugkeer naar Irak een reëel risico loopt, op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. De RVV kwalificeerde in haar arrest van 19 december 2012 het door u naar voorgeschoven asielmotief, namelijk het feit dat u thans nog zou worden gevisieerd door de ontvoerders van uw zoon, als ongeloofwaardig en bevestigde daarmee de weigeringsbeslissing van het CGVS.

Het CGVS kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Hierbij moet worden opgemerkt dat uw nieuwe elementen verder bouwen op uw initieel asielrelaas, waar u aan vasthoudt, en dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ongeloofwaardig werd bevonden. Hierdoor kan er ook aan de geloofwaardigheid van uw huidige asielrelaas getwijfeld worden.

Vooreerst dient met betrekking tot het document aangaande de invrijheidsstelling van de dadert van de ontvoering van uw zoon te worden opgemerkt dat u verklaarde tegenover de RVV (zie RVV, arrest nr. 93.986 p. 13) als ook tegenover het CGVS (CGVS 12/01371Z, p. 5), dat de dadert zouden zijn vrijgekomen ten gevolge van een algemene amnestie die in 2008 zou zijn afgekondigd. Ook uw echtgenote M. A. en zonen Youssef en Aussama verklaarden dat de dadert dientengevolge een amnestie in vrijheid zouden zijn gesteld (CGVS 12/01371BZ, p.4; CGVS 12/01373Z p.3 en CGVS 12/01372Z, p. 3). U geconfronteerd met het feit dat uit het door u voorgelegde document blijkt dat de klacht werd geseponeerd wegens een gebrek aan bewijzen, stelt dat de dadert goede contacten hadden met de overheid en dat dit de reden was waarom zij op vrije voeten werden gesteld (CGVS 12/01371Z, p. 8). Deze uitleg klaart voorliggende tegenstrijdigheid niet uit waardoor kan worden gesteld dat uw bewering als zouden de dadert zijn vrijgekomen omwille van een algemeen amnestie niet strookt

met de inhoud van het door u neergelegde attest, wat ernstige twijfels oproept over de authenticiteit van het document en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake. Deze vaststelling wordt gesterkt door het feit dat u en uw zoons verklaren niet te weten of dat de ouders überhaupt het voorwerp zouden zijn geweest van een veroordeling (CGVS 12/01371Z, p. 5, CGVS 12/01373Z, 4, CGVS 12/01372Z, p. 3). Gezien jullie stellen niet op de hoogte te zijn van een feitelijke veroordeling, is het frappant dat jullie wel met zekerheid kunnen stellen dat de ouders middels een amnestie in vrijheid zouden zijn gesteld. Daarnaast moet worden opgemerkt dat jullie, temeer daar jullie al niet op de hoogte zijn of de ontvoerders werden veroordeeld of niet, slechts op een weinig overtuigende manier kunnen aangeven hoe jullie te weten zijn gekomen dat de ouders via een amnestieregeling zijn vrijgekomen. U de vraag gesteld, antwoordt dat u dit zou hebben afgeleid uit het feit dat de ouders terug werden gezien in de wijk K. K. (CGVS 12/01371Z, p. 5). Uw zoon Youssef stelt dan weer niet te weten hoe jullie zouden hebben vernomen dat zijn ontvoerders van een amnestie regeling zouden hebben kunnen genieten (CGVS 12/01373Z, p. 3).

Gezien uit bovenstaande blijkt dat er ernstige vraagtekens kunnen worden gezet bij de authenticiteit van het document dat uw broer zou hebben opgevraagd bij de Iraakse autoriteiten aangaande de invrijheidstelling van de ontvoerders van uw zoon, dient ook het nodige voorbehoud te worden gemaakt bij de problemen die dientengevolge zouden zijn ontstaan.

Dit blijkt overigens ook uit uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van het door u vooropgestelde overlijden van uw broer. Zo verklaarde u dat uw broer Ali enkele dagen nadat hij het document aangaande de invrijheidsstelling zou hebben bekomen, voor de ouderlijke woonst in K. K. om het leven zou zijn gebracht door twee van de drie ontvoerders van uw zoon (CGVS 12/01371Z, p. 8-9). Opmerkelijk is het dan ook vast te stellen dat uit het PV in verband met de moord op uw broer Ali blijkt, dat hij niet zou zijn vermoord voor de ouderlijke woonst, maar in zijn eigen woning. Het kan hier moeilijk dezelfde woonst betreffen daar uit uw verklaringen tijdens het eerste gehoor duidelijk blijkt dat uw ouderlijke woonst gelegen was te K. en dat uw broer Ali in Z. woonachtig was (CGVS 12/01371Z d.d 9/11/2012, p.2 en 3). Uit de door u voorgelegde overlijdensakte blijkt dan weer dat uw broer zou zijn overleden in de wijk K, wijk nummer (...), straat 9, huisnummer 42, een adres dat volgens het PV overeenkomt met het adres van uw broer K. Volgens uw verklaringen was uw broer K. evenwel eveneens woonachtig in Z. (CGVS 12/01371 d.d 9/11/2012, p. 2 en 3). Voorliggende tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten alsook tussen de door u neergelegde documenten onderling, doen ernstige twijfel rijzen over de authenticiteit van deze documenten en doen manifest afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de moord op uw broer Ali.

Voorts dient te worden aangestipt dat u opmerkelijke verklaringen heeft afgelegd in verband met de getuigen van de moord op uw broer. Dit aspect betreft de kern van uw asielrelaas daar uw broer onmiddellijk zou zijn overleden aan zijn verwondingen waardoor de informatie over de gang van zaken met betrekking tot zijn dood als ook over de voorafgaande woordenwisseling en bedreigingen, enkel afkomstig kan zijn geweest van getuigen. Twee maal gevraagd wie aanwezig was op het moment dat hij werd neergeschoten, haalt u aanvankelijk alleen burens aan als getuigen (CGVS 12/01371Z p.8). De burens zouden wel zaken hebben opvangen maar u weet niet precies wat. U vervolgens gevraagd hoe u bijgevolg op een dergelijke gedetailleerde kon vertellen hoe uw broer werd vermoord en welke woordenwisseling er aan voorafging, stelt u dat uw zus en moeder in de woning aanwezig zouden zijn geweest en zo de voorafgaande woordenwisseling hebben meegekregen en hebben kunnen reconstrueren (CGVS 12/01371Z, p. 9). Zij zouden ook uw broer K. hebben geïnformeerd. Hij bracht u vervolgens op de hoogte van het feit dat de moord zou zijn gepleegd omwille van jullie aanvraag van het document in verband de invrijheidsstelling van betrokkene. Deze gang van zaken werd eveneens bevestigd door uw zoon Aussama (CGVS 12/01372Z, p.5). Dat u bij de herhaalde vraag naar de aanwezigen bij de moord op uw broer niet aangaf dat uw moeder en zus alles gezien en gehoord hadden, maar dit pas aanhaalt nadat u wordt gewezen op de discrepantie tussen uw gedetailleerde kennis van de feiten en het feit dat uw broer alleen was, doet de wenkbrauwen fronsen. In elk geval is het dan ook zeer opmerkelijk te moeten constateren dat uw moeder en zus, die jullie beiden toch benoemen als principale getuigen, niet als getuigen worden aangehaald in het PV aangaande de aangifte van de feiten op 5 januari 2013. Hun afwezigheid als getuige in het PV is des te meer opmerkelijk daar uit de getuigenissen van de burens in het PV blijkt ze niet echt goed hadden gezien wat was gebeurd. Uw broer zou gedood zijn door schoten in zijn hoofd en in zijn borst. De aangehaalde getuigen spraken echter alleen van schoten in het hoofd. Als zij de feiten dan toch niet zo goed hadden gezien en er getuigen waren die wel alles van dichtbij hadden gezien, is het bevreemdend vast te stellen dat deze laatste getuigen niet in het PV werden opgenomen. Dit alles doet verder

vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u geschetste context en gang van zaken met betrekking tot de vooropgestelde dood van uw broer.

Gezien bovenstaande observaties kan er dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw bewering als zou u met de aanvraag van het document aangaande de invrijheidsstelling van de daders van de ontvoering van uw zoon Youssef bij de Irakese autoriteiten, oude problemen opnieuw hebben aangewakkerd. Evenmin geloofwaardig zijn bijgevolg uw beweringen als zou er dientengevolge sprake zijn van een bloedwraak tussen uw stam en de stam van de vooropgestelde moordenaars van uw broer.

Uit boven gestelde dient dan ook te worden besloten dat u geen elementen aanbrengt die een ander licht zouden werpen op de eerdere beoordeling van uw asielmotieven. U heeft met andere woorden niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging of reële kans op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. De eerdere weigeringsbeslissing van het CGVS blijft bijgevolg behouden.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. In verband met de originele akte van invrijheidsstelling dient te worden verwezen naar bovenstaande argumentatie. Dient hier nog te worden toegevoegd dat het verbazing wekt dat u in eerste instantie stelt dat uw broer het document zou hebben verkregen van de onderzoeksrechtbank van K. (CGVS 12/01371Z, p. 3) om verderop in het gehoor tegenover het CGVS te verklaren dat uw broer dit document zou hebben bekomen in het politiekantoor van de wijk K. Deze inconsistente verklaringen doen verder twijfels rijzen bij de authenticiteit van betreffend document. Ook in verband met de originele overlijdensakte en het PV in verband met de aangifte van de moord op uw broer kan worden verwezen naar bovenstaande motivering. Tenslotte legt u uw originele vluchtelingencertificaat van UNHCR voor. In dit verband dient er te worden gewezen op het feit dat UNHCR Iraakse vluchtelingen in Syrië op prima facie basis heeft erkend. De Belgische autoriteiten beoordeelt evenwel de asielaanvraag op basis van individuele vluchtmotieven die in u geval omwille van bovenstaande redenen niet zijn weerhouden.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merklijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient er te worden opgemerkt dat in hoofde van uw echtgenoot en kinderen eveneens werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing voor de derde verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, verliet Irak samen met uw ouders (O.V.7.602.729 – CG 12/01371Z+BZ) en twee broers, Mousa (O.V.7.602.729) en Ausama (O.V.7.603.112 – CG 12/01372Z) in december 2006. U zou dat jaar ontvoerd zijn voor losgeld. Na betaling van het losgeld zou u effectief zijn vrijgelaten. Hierna wilden jullie niet langer in Irak blijven. Jullie zouden vervolgens tot augustus 2012 in Syrië hebben verbleven, maar moesten hier vertrekken omwille van de verslechterende veiligheidssituatie aldaar. Jullie kwamen op 27 oktober 2012 aan in België en vroegen diezelfde dag asiel aan. Op 23 november 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De beslissing van het CGVS werd bevestigd door de RVV in het arrest nr. 93 986 van 19 december 2012. U verliet het grondgebied niet en diende een tweede asielaanvraag in op 17 januari 2013. In het kader van uw asielaanvraag volhardt u in de asielmotieven die eerder geen aanleiding gaven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

U voegde aan uw eerdere asielmotieven toe dat uw vader aan zijn broer Ali, die woonachtig is in Bagdad, zou hebben gevraagd een document te verkrijgen waaruit de invrijheidsstelling van de ouders van uw ontvoering zou blijken. Uw oom zou dit document uiteindelijk hebben bekomen in het politiekantoor van K. Enkele dagen later zou uw oom door twee van de drie ouders, voor de ouderlijke woonst van uw vader in K, om het leven zijn gebracht. Uit het feit dat uw oom dit document

zou hebben opgevraagd, zouden de daders hebben afgeleid dat jullie de intentie hadden de zaak tegen hen te heropenen. Uw oom K. zou op zijn beurt aangifte hebben gedaan van de moord op Ali en vervolgens uit veiligheidsoverwegingen met zijn familie naar A. zijn vertrokken.

Bij terugkeer naar Irak vreest u gedood te worden door diezelfde personen die verantwoordelijk zouden zijn voor de moord op uw oom en die achter uw ontvoering zouden hebben gezeten in 2006.

Bij uw tweede asielaanvraag legt u bijkomende documenten neer: een originele akte van invrijheidsstelling, een originele overlijdensakte, e-mail correspondentie tussen uw vader en oom, een kopie van de aangifte van de moord op uw oom, een schriftelijke verklaring van u en uw familieleden, een usb-stick met algemene informatie betreffende Irak en tenslotte uw originele vluchtelingencertificaat van UNHCR dat u werd toegekend op 28 september 2010.

B. Motivering

Na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal werd vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. Dient immers te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag baseert op de motieven zoals ingeroepen door uw vader. In hoofde van uw vader werd echter een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling genomen, zodat evenmin kan geconcludeerd worden dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald door de Conventie van Genève zou dienen te koesteren en wel om volgende redenen:

Op basis van uw verklaringen wordt door CGVS opnieuw geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiair beschermde is dat u geen nieuwe elementen naar voren brengt die toelaten de eerder genomen weigeringsbeslissing te herzien.

Vooreerst dient te worden opgemerkt het CGVS op 23 november een beslissing nam tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus daar de motieven enerzijds als vreemd werden beschouwd en er anderzijds geen aanwijzingen waren dat u bij terugkeer naar Irak een reëel risico loopt, op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. De RVV kwalificeerde in haar arrest van 19 december 2012 het door u naar voorgeschoven asielmotief, namelijk het feit dat u thans nog zou worden gevisieerd door de ontvoerders van uw zoon, als ongeloofwaardig en bevestigde daarmee de weigeringsbeslissing van het CGVS.

Het CGVS kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Hierbij moet worden opgemerkt dat uw nieuwe elementen verder bouwen op uw initieel asielrelaas, waar u aan vasthoudt, en dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ongeloofwaardig werd bevonden. Hierdoor kan er ook aan de geloofwaardigheid van uw huidige asielrelaas getwijfeld worden.

Vooreerst dient met betrekking tot het document aangaande de invrijheidsstelling van de daders van de ontvoering van uw zoon te worden opgemerkt dat u verklaarde tegenover de RVV (zie RVV, arrest nr. 93.986 p. 13) als ook tegenover het CGVS (CGVS 12/01371Z, p. 5), dat de daders zouden zijn vrijgekomen ten gevolge van een algemene amnestie die in 2008 zou zijn afgekondigd. Ook uw echtgenote M. A. en zonen Youssef en Aussama verklaarden dat de daders dientengevolge een amnestie in vrijheid zouden zijn gesteld (CGVS 12/01371BZ, p.4; CGVS 12/01373Z p.3 en CGVS 12/01372Z, p. 3). U geconfronteerd met het feit dat uit het door u voorgelegde document blijkt dat de klacht werd geseponeerd wegens een gebrek aan bewijzen, stelt dat de daders goede contacten hadden met de overheid en dat dit de reden was waarom zij op vrije voeten werden gesteld (CGVS 12/01371Z, p. 8). Deze uitleg klaart voorliggende tegenstrijdigheid niet uit waardoor kan worden gesteld dat uw bewering als zouden de daders zijn vrijgekomen omwille van een algemeen amnestie niet strookt met de inhoud van het door u neergelegde attest, wat ernstige twijfels oproept over de authenticiteit van het document en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake. Deze vaststelling wordt gesterkt door het feit dat u en uw zoons verklaren niet te weten of dat de daders überhaupt het voorwerp zouden zijn geweest van een veroordeling (CGVS 12/01371Z, p. 5, CGVS 12/01373Z, 4, CGVS 12/01372Z, p. 3). Gezien jullie stellen niet op de hoogte te zijn van een feitelijke veroordeling, is

het frappant dat jullie wel met zekerheid kunnen stellen dat de daders middels een amnestie in vrijheid zouden zijn gesteld. Daarnaast moet worden opgemerkt dat jullie, temeer daar jullie al niet op de hoogte zijn of de ontvoerders werden veroordeeld of niet, slechts op een weinig overtuigende manier kunnen aangeven hoe jullie te weten zijn gekomen dat de daders via een amnestieregeling zijn vrijgekomen. U de vraag gesteld, antwoordt dat u dit zou hebben afgeleid uit het feit dat de daders terug werden gezien in de wijk K. K. (CGVS 12/01371Z, p. 5). Uw zoon Youssef stelt dan weer niet te weten hoe jullie zouden hebben vernomen dat zijn ontvoerders van een amnestie regeling zouden hebben kunnen genieten (CGVS 12/01373Z, p. 3).

Gezien uit bovenstaande blijkt dat er ernstige vraagtekens kunnen worden gezet bij de authenticiteit van het document dat uw broer zou hebben opgevraagd bij de Irakese autoriteiten aangaande de invrijheidstelling van de ontvoerders van uw zoon, dient ook het nodige voorbehoud te worden gemaakt bij de problemen die dientengevolge zouden zijn ontstaan.

Dit blijkt overigens ook uit uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van het door u vooropgestelde overlijden van uw broer. Zo verklaarde u dat uw broer Ali enkele dagen nadat hij het document aangaande de invrijheidsstelling zou hebben bekomen, voor de ouderlijke woonst in K. K. om het leven zou zijn gebracht door twee van de drie ontvoerders van uw zoon (CGVS 12/01371Z, p. 8-9). Opmerkelijk is het dan ook vast te stellen dat uit het PV in verband met de moord op uw broer Ali blijkt, dat hij niet zou zijn vermoord voor de ouderlijke woonst, maar in zijn eigen woning. Het kan hier moeilijk dezelfde woonst betreffen daar uit uw verklaringen tijdens het eerste gehoor duidelijk blijkt dat uw ouderlijke woonst gelegen was te K. en dat uw broer Ali in Z. woonachtig was (CGVS 12/01371Z d.d 9/11/2012, p.2 en 3). Uit de door u voorgelegde overlijdensakte blijkt dan weer dat uw broer zou zijn overleden in de wijk K, wijk nummer (...), straat 9, huisnummer 42, een adres dat volgens het PV overeenkomt met het adres van uw broer K. Volgens uw verklaringen was uw broer K. evenwel eveneens woonachtig in Z. (CGVS 12/01371 d.d 9/11/2012, p. 2 en 3). Voorliggende tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten alsook tussen de door u neergelegde documenten onderling, doen ernstige twijfel rijzen over de authenticiteit van deze documenten en doen manifest afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de moord op uw broer Ali.

Voorts dient te worden aangestipt dat u opmerkelijke verklaringen heeft afgelegd in verband met de getuigen van de moord op uw broer. Dit aspect betreft de kern van uw asielrelaas daar uw broer onmiddellijk zou zijn overleden aan zijn verwondingen waardoor de informatie over de gang van zaken met betrekking tot zijn dood als ook over de voorafgaande woordenwisseling en bedreigingen, enkel afkomstig kan zijn geweest van getuigen. Twee maal gevraagd wie aanwezig was op het moment dat hij werd neergeschoten, haalt u aanvankelijk alleen burens aan als getuigen (CGVS 12/01371Z p.8). De burens zouden wel zaken hebben opvangen maar u weet niet precies wat. U vervolgens gevraagd hoe u bijgevolg op een dergelijke gedetailleerde kon vertellen hoe uw broer werd vermoord en welke woordenwisseling er aan voorafging, stelt u dat uw zus en moeder in de woning aanwezig zouden zijn geweest en zo de voorafgaande woordenwisseling hebben meegekregen en hebben kunnen reconstrueren (CGVS 12/01371Z, p. 9). Zij zouden ook uw broer K. hebben geïnformeerd. Hij bracht u vervolgens op de hoogte van het feit dat de moord zou zijn gepleegd omwille van jullie aanvraag van het document in verband de invrijheidsstelling van betrokkene. Deze gang van zaken werd eveneens bevestigd door uw zoon Aussama (CGVS 12/01372Z, p.5). Dat u bij de herhaalde vraag naar de aanwezigen bij de moord op uw broer niet aangaf dat uw moeder en zus alles gezien en gehoord hadden, maar dit pas aanhaalt nadat u wordt gewezen op de discrepantie tussen uw gedetailleerde kennis van de feiten en het feit dat uw broer alleen was, doet de wenkbrauwen fronsen. In elk geval is het dan ook zeer opmerkelijk te moeten constateren dat uw moeder en zus, die jullie beiden toch benoemen als principale getuigen, niet als getuigen worden aangehaald in het PV aangaande de aangifte van de feiten op 5 januari 2013. Hun afwezigheid als getuige in het PV is des te meer opmerkelijk daar uit de getuigenissen van de burens in het PV blijkt ze niet echt goed hadden gezien wat was gebeurd. Uw broer zou gedood zijn door schoten in zijn hoofd en in zijn borst. De aangehaalde getuigen spraken echter alleen van schoten in het hoofd. Als zij de feiten dan toch niet zo goed hadden gezien en er getuigen waren die wel alles van dichtbij hadden gezien, is het bevreemdend vast te stellen dat deze laatste getuigen niet in het PV werden opgenomen. Dit alles doet verder vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u geschetste context en gang van zaken met betrekking tot de vooropgestelde dood van uw broer.

Gezien bovenstaande observaties kan er dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw bewering als zou u met de aanvraag van het document aangaande de invrijheidsstelling van de daders van de ontvoering van uw zoon Youssef bij de Irakese autoriteiten, oude problemen opnieuw

hebben aangewakkerd. Evenmin geloofwaardig zijn bijgevolg uw beweringen als zou er dientengevolge sprake zijn van een bloedwraak tussen uw stam en de stam van de vooropgestelde moordenaars van uw broer.

Uit boven gestelde dient dan ook te worden besloten dat u geen elementen aanbrengt die een ander licht zouden werpen op de eerdere beoordeling van uw asielmotieven. U heeft met andere woorden niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging of reële kans op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. De eerdere weigeringsbeslissing van het CGVS blijft bijgevolg behouden.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. In verband met de originele akte van invrijheidsstelling dient te worden verwezen naar bovenstaande argumentatie. Dient hier nog te worden toegevoegd dat het verbazing wekt dat u in eerste instantie stelt dat uw broer het document zou hebben verkregen van de onderzoeksrechtbank van K. (CGVS 12/01371Z, p. 3) om verderop in het gehoor tegenover het CGVS te verklaren dat uw broer dit document zou hebben bekomen in het politiekantoor van de wijk K. Deze inconsistente verklaringen doen verder twijfels rijzen bij de authenticiteit van betreffend document. Ook in verband met de originele overlijdensakte en het PV in verband met de aangifte van de moord op uw broer kan worden verwezen naar bovenstaande motivering. Tenslotte legt u uw originele vluchtelingencertificaat van UNHCR voor. In dit verband dient er te worden gewezen op het feit dat UNHCR Iraakse vluchtelingen in Syrië op prima facie basis heeft erkend. De Belgische autoriteiten beoordeelt evenwel de asielaanvraag op basis van individuele vluchtmotieven die in u geval omwille van bovenstaande redenen niet zijn weerhouden.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merklijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel

zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient er te worden opgemerkt dat in hoofde van uw ouders en broer eveneens werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing voor de vierde verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, verliet Irak samen met uw ouders (O.V.7.602.729 – CG 12/01371Z+BZ) en twee broers, Mousa (O.V.7.602.729) en Yousif (O.V.7.603.110 – CG 12/01373Z) in december 2006. Yousif zou dat jaar ontvoerd zijn voor losgeld. Na betaling van het losgeld zou hij effectief zijn vrijgelaten. Hierna wilden jullie niet langer in Irak blijven. Jullie zouden vervolgens tot augustus 2012 in Syrië hebben verbleven, maar moesten hier vertrekken omwille van de verslechterende veiligheidssituatie aldaar. Jullie kwamen op 27 oktober 2012 aan in België en vroegen diezelfde dag asiel aan. Op 23 november 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De beslissing van het CGVS werd bevestigd door de RVV in het arrest nr. 93 986 van 19 december 2012. U verliet het grondgebied niet en diende een tweede asielaanvraag in op 17 januari 2013. In het kader van uw asielaanvraag volhardt u in de asielmotieven die eerder geen aanleiding gaven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

U voegde aan uw eerdere asielmotieven toe dat uw vader aan zijn broer Ali, die woonachtig is in Bagdad, zou hebben gevraagd een document te verkrijgen waaruit de invrijheidsstelling van de ouders van de ontvoering van uw broer zou blijken. Uw oom zou dit document uiteindelijk hebben bekomen in het politiekantoor van K. Enkele dagen later zou uw oom door twee van de drie ouders, voor de ouderlijke woonst van uw vader in K, om het leven zijn gebracht. Uit het feit dat uw oom dit document zou hebben opgevraagd, zouden de ouders hebben afgeleid dat jullie de intentie hadden de zaak tegen hen te heropenen. Uw oom K. zou op zijn beurt aangifte hebben gedaan van de moord op Ali en vervolgens uit veiligheidsoverwegingen met zijn familie naar A. zijn vertrokken.

Bij terugkeer naar Irak vreest u gedood te worden door diezelfde personen die verantwoordelijk zouden zijn voor de moord op uw oom en die achter de ontvoering van uw broer zouden hebben gezeten in 2006.

Bij uw tweede asielaanvraag legt u bijkomende documenten neer: een originele akte van invrijheidsstelling, een originele overlijdensakte, e-mail correspondentie tussen uw vader en oom, een kopie van de aangifte van de moord op uw oom, een schriftelijke verklaring van u en uw familieleden, een usb-stick met algemene informatie betreffende Irak en tenslotte uw originele vluchtelingencertificaat van UNHCR dat u werd toegekend op 28 september 2010.

B. Motivering

Na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal werd vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. Dient immers te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag baseert op de motieven zoals ingeroepen door uw vader. In hoofde van uw vader werd echter een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling genomen, zodat evenmin kan geconcludeerd worden dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald door de Conventie van Genève zou dienen te koesteren en wel om volgende redenen:

Op basis van uw verklaringen wordt door CGVS opnieuw geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiair beschermde is dat u geen nieuwe elementen naar voren brengt die toelaten de eerder genomen weigeringsbeslissing te herzien.

Vooreerst dient te worden opgemerkt het CGVS op 23 november een beslissing nam tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus daar de motieven enerzijds als vreemd werden beschouwd en er anderzijds geen aanwijzingen waren dat u bij terugkeer naar Irak een reëel risico loopt, op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. De RVV kwalificeerde in haar arrest van 19 december 2012 het door u naar voorgeschoven asielmotief, namelijk het feit dat u thans nog zou worden gevisieerd door de ontvoerders van uw zoon, als ongeloofwaardig en bevestigde daarmee de weigeringsbeslissing van het CGVS.

Het CGVS kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Hierbij moet worden opgemerkt dat uw nieuwe elementen verder bouwen op uw initieel asielrelaas, waar u aan vasthoudt, en dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ongeloofwaardig werd bevonden. Hierdoor kan er ook aan de geloofwaardigheid van uw huidige asielrelaas getwijfeld worden.

Vooreerst dient met betrekking tot het document aangaande de invrijheidsstelling van de daders van de ontvoering van uw zoon te worden opgemerkt dat u verklaarde tegenover de RVV (zie RVV, arrest nr. 93.986 p. 13) als ook tegenover het CGVS (CGVS 12/01371Z, p. 5), dat de daders zouden zijn vrijgekomen ten gevolge van een algemene amnestie die in 2008 zou zijn afgekondigd. Ook uw echtgenote M. A. en zonen Youssef en Aussama verklaarden dat de daders dientengevolge een amnestie in vrijheid zouden zijn gesteld (CGVS 12/01371BZ, p.4; CGVS 12/01373Z p.3 en CGVS 12/01372Z, p. 3). U geconfronteerd met het feit dat uit het door u voorgelegde document blijkt dat de klacht werd geseponeerd wegens een gebrek aan bewijzen, stelt dat de daders goede contacten hadden met de overheid en dat dit de reden was waarom zij op vrije voeten werden gesteld (CGVS 12/01371Z, p. 8). Deze uitleg klaart voorliggende tegenstrijdigheid niet uit waardoor kan worden gesteld dat uw bewering als zouden de daders zijn vrijgekomen omwille van een algemeen amnestie niet strookt met de inhoud van het door u neergelegde attest, wat ernstige twijfels oproept over de authenticiteit van het document en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake. Deze vaststelling wordt gesterkt door het feit dat u en uw zoons verklaren niet te weten of dat de daders überhaupt het voorwerp zouden zijn geweest van een veroordeling (CGVS 12/01371Z, p. 5, CGVS 12/01373Z, 4, CGVS 12/01372Z, p. 3). Gezien jullie stellen niet op de hoogte te zijn van een feitelijke veroordeling, is het frappant dat jullie wel met zekerheid kunnen stellen dat de daders middels een amnestie in vrijheid zouden zijn gesteld. Daarnaast moet worden opgemerkt dat jullie, temeer daar jullie al niet op de hoogte zijn of de ontvoerders werden veroordeeld of niet, slechts op een weinig overtuigende manier

kunnen aangeven hoe jullie te weten zijn gekomen dat de ouders via een amnestieregeling zijn vrijgekomen. U de vraag gesteld, antwoordt dat u dit zou hebben afgeleid uit het feit dat de ouders terug werden gezien in de wijk K. K. (CGVS 12/01371Z, p. 5). Uw zoon Youssef stelt dan weer niet te weten hoe jullie zouden hebben vernomen dat zijn ontvoerders van een amnestie regeling zouden hebben kunnen genieten (CGVS 12/01373Z, p. 3).

Gezien uit bovenstaande blijkt dat er ernstige vraagtekens kunnen worden gezet bij de authenticiteit van het document dat uw broer zou hebben opgevraagd bij de Iraakse autoriteiten aangaande de invrijheidstelling van de ontvoerders van uw zoon, dient ook het nodige voorbehoud te worden gemaakt bij de problemen die dientengevolge zouden zijn ontstaan.

Dit blijkt overigens ook uit uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van het door u vooropgestelde overlijden van uw broer. Zo verklaarde u dat uw broer Ali enkele dagen nadat hij het document aangaande de invrijheidsstelling zou hebben bekomen, voor de ouderlijke woonst in K. K. om het leven zou zijn gebracht door twee van de drie ontvoerders van uw zoon (CGVS 12/01371Z, p. 8-9). Opmerkelijk is het dan ook vast te stellen dat uit het PV in verband met de moord op uw broer Ali blijkt, dat hij niet zou zijn vermoord voor de ouderlijke woonst, maar in zijn eigen woning. Het kan hier moeilijk dezelfde woonst betreffen daar uit uw verklaringen tijdens het eerste gehoor duidelijk blijkt dat uw ouderlijke woonst gelegen was te K. en dat uw broer Ali in Z. woonachtig was (CGVS 12/01371Z d.d 9/11/2012, p.2 en 3). Uit de door u voorgelegde overlijdensakte blijkt dan weer dat uw broer zou zijn overleden in de wijk K, wijk nummer (...), straat 9, huisnummer 42, een adres dat volgens het PV overeenkomt met het adres van uw broer K. Volgens uw verklaringen was uw broer K. evenwel eveneens woonachtig in Z. (CGVS 12/01371 d.d 9/11/2012, p. 2 en 3). Voorliggende tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten alsook tussen de door u neergelegde documenten onderling, doen ernstige twijfel rijzen over de authenticiteit van deze documenten en doen manifest afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de moord op uw broer Ali.

Voorts dient te worden aangestipt dat u opmerkelijke verklaringen heeft afgelegd in verband met de getuigen van de moord op uw broer. Dit aspect betreft de kern van uw asielrelaas daar uw broer onmiddellijk zou zijn overleden aan zijn verwondingen waardoor de informatie over de gang van zaken met betrekking tot zijn dood als ook over de voorafgaande woordenwisseling en bedreigingen, enkel afkomstig kan zijn geweest van getuigen. Twee maal gevraagd wie aanwezig was op het moment dat hij werd neergeschoten, haalt u aanvankelijk alleen burens aan als getuigen (CGVS 12/01371Z p.8). De burens zouden wel zaken hebben opvangen maar u weet niet precies wat. U vervolgens gevraagd hoe u bijgevolg op een dergelijke gedetailleerde kon vertellen hoe uw broer werd vermoord en welke woordenwisseling er aan voorafging, stelt u dat uw zus en moeder in de woning aanwezig zouden zijn geweest en zo de voorafgaande woordenwisseling hebben meegekregen en hebben kunnen reconstrueren (CGVS 12/01371Z, p. 9). Zij zouden ook uw broer K. hebben geïnformeerd. Hij bracht u vervolgens op de hoogte van het feit dat de moord zou zijn gepleegd omwille van jullie aanvraag van het document in verband de invrijheidsstelling van betrokkene. Deze gang van zaken werd eveneens bevestigd door uw zoon Aussama (CGVS 12/01372Z, p.5). Dat u bij de herhaalde vraag naar de aanwezigen bij de moord op uw broer niet aangaf dat uw moeder en zus alles gezien en gehoord hadden, maar dit pas aanhaalt nadat u wordt gewezen op de discrepantie tussen uw gedetailleerde kennis van de feiten en het feit dat uw broer alleen was, doet de wenkbrauwen fronsen. In elk geval is het dan ook zeer opmerkelijk te moeten constateren dat uw moeder en zus, die jullie beiden toch benoemen als principale getuigen, niet als getuigen worden aangehaald in het PV aangaande de aangifte van de feiten op 5 januari 2013. Hun afwezigheid als getuige in het PV is des te meer opmerkelijk daar uit de getuigenissen van de burens in het PV blijkt ze niet echt goed hadden gezien wat was gebeurd. Uw broer zou gedood zijn door schoten in zijn hoofd en in zijn borst. De aangehaalde getuigen spraken echter alleen van schoten in het hoofd. Als zij de feiten dan toch niet zo goed hadden gezien en er getuigen waren die wel alles van dichtbij hadden gezien, is het bevreemdend vast te stellen dat deze laatste getuigen niet in het PV werden opgenomen. Dit alles doet verder vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u geschetste context en gang van zaken met betrekking tot de vooropgestelde dood van uw broer.

Gezien bovenstaande observaties kan er dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw bewering als zou u met de aanvraag van het document aangaande de invrijheidsstelling van de ouders van de ontvoering van uw zoon Youssef bij de Iraakse autoriteiten, oude problemen opnieuw hebben aangewakkerd. Evenmin geloofwaardig zijn bijgevolg uw beweringen als zou er dientengevolge sprake zijn van een bloedwraak tussen uw stam en de stam van de vooropgestelde moordenaars van uw broer.

Uit boven gestelde dient dan ook te worden besloten dat u geen elementen aanbrengt die een ander licht zouden werpen op de eerdere beoordeling van uw asielmotieven. U heeft met andere woorden niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging of reële kans op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. De eerdere weigeringsbeslissing van het CGVS blijft bijgevolg behouden.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. In verband met de originele akte van invrijheidsstelling dient te worden verwezen naar bovenstaande argumentatie. Dient hier nog te worden toegevoegd dat het verbazing wekt dat u in eerste instantie stelt dat uw broer het document zou hebben verkregen van de onderzoeksrechtbank van K. (CGVS 12/01371Z, p. 3) om verderop in het gehoor tegenover het CGVS te verklaren dat uw broer dit document zou hebben bekomen in het politiekantoor van de wijk K. Deze inconsistente verklaringen doen verder twijfels rijzen bij de authenticiteit van betreffend document. Ook in verband met de originele overlijdensakte en het PV in verband met de aangifte van de moord op uw broer kan worden verwezen naar bovenstaande motivering. Tenslotte legt u uw originele vluchtelingencertificaat van UNHCR voor. In dit verband dient er te worden gewezen op het feit dat UNHCR Iraakse vluchtelingen in Syrië op prima facie basis heeft erkend. De Belgische autoriteiten beoordeelt evenwel de asielaanvraag op basis van individuele vluchtmotieven die in u geval omwille van bovenstaande redenen niet zijn weerhouden.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient er te worden opgemerkt dat in hoofde van uw ouders en broer eveneens werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève en de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Op 23 november 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een eerste beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partijen gingen tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De beslissing van het CGVS werd bevestigd door de RVV in het arrest nr. 93 986 van 19 december 2012. De verzoekende partijen verlieten het grondgebied niet en dienden een tweede asielaanvraag in op 17 januari 2013.

De RVV kwalificeerde in haar arrest van 19 december 2012 het door de verzoekende partijen naar voorgeschoven asielmotief, namelijk het feit dat zij thans nog zouden worden geviséerd door de ontvoerders van de vierde verzoekende partij, als niet aannemelijk en bevestigde daarmee de weigeringbeslissing van het CGVS.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die al in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door de verzoekende partijen aangevoerd in het kader van hun huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de vorige asielaanvraag.

Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die

gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

In het kader van deze asielaanvraag volharden de verzoekende partijen in de asielmotieven die eerder geen aanleiding gaven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoekende partijen verklaren dat zij de Iraakse nationaliteit bezitten en samen Irak verlieten in december 2006. De vierde verzoekende partij zou dat jaar ontvoerd zijn voor losgeld. Na betaling van het losgeld zou hij effectief zijn vrijgelaten. Hierna wilden zij niet langer in Irak blijven. Zij zouden vervolgens tot augustus 2012 in Syrië hebben verbleven, maar moesten aldaar vertrekken omwille van de verslechterende veiligheidssituatie aldaar.

De verzoekende partijen leggen een aantal bijkomende documenten neer, meer bepaald een originele UNHCR *Refugee Certificate* van de eerste, tweede en derde verzoekende partij, afgeleverd op 28 september 2010 in Damascus, documenten van hun *resettlement*-aanvraag in mei 2010 naar de V.S., een originele overlijdensakte van de broer A. van de eerste verzoekende partij, de kopie van een proces-verbaal van de politie in verband met de doding van de broer A. van de eerste verzoekende partij, een origineel attest van invrijheidsstelling, een e-mail van de broer K. van de eerste verzoekende partij en een USB-stick met informatie over de algemene situatie in Irak. De Raad stelt ook vast dat de map met documenten (stuk 9) en de map met landeninformatie (stuk 10) betreffende de vierde verzoeker, vermeld in de inventaris van dossier CGVS 12/01373Z ontbreekt in het administratief dossier.

De verzoekende partijen wijzen er op dat zij reeds in Syrië als vluchteling erkend werden.

Zij stellen bijkomend als aanvulling van hun eerdere asielmotieven dat de eerste verzoekende partij aan zijn broer A, die woonachtig is in Bagdad, gevraagd heeft een document te verkrijgen waaruit de invrijheidsstelling van de ouders van de ontvoering van zijn zoon zou blijken. De broer van de eerste verzoekende partij zou dit document uiteindelijk hebben bekomen in het politiekantoor van K. Enkele dagen later zou hij door twee van de drie ouders, voor de ouderlijke woonst van de eerste verzoekende partij in K, om het leven zijn gebracht. Uit het feit dat hij dit document zou hebben opgevraagd, zouden de ouders hebben afgeleid dat verzoekers de intentie hadden de zaak tegen hen te heropenen. De broer van de eerste verzoekende partij K. zou op zijn beurt aangifte hebben gedaan van de moord op A. en vervolgens uit veiligheidsoverwegingen met zijn familie naar Arbil zijn vertrokken.

De verzoekende partijen menen dat de bestreden beslissing voorbij gaat aan het feit dat ze niet alleen erkend zijn als vluchteling in Syrië en hun certificaten neerleggen, maar dat er tevens een procedure en voordracht lopende is voor hervestiging naar de V.S (stuk 5) en dit wel individueel behandeld wordt. Hiervoor citeren verzoekers uit het UNHCR Handbook en '*Matthew Albert, Prima facie determination of refugee status. An overview and its legal foundation, january 2011*' en het UNHCR *Resettlement Handbook* van 2011.

De bestreden beslissing wijst er op dat UNHCR Iraakse vluchtelingen in Syrië op *prima facie* basis heeft erkend. De commissaris-generaal beoordeelde de asielaanvraag op basis van individuele vluchtmotieven in het kader van de normale asielprocedure.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen van 12 februari 2013 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van de verzoekende partijen in Syrië onder het UNHCR statuut en de "*UNHCR Refugee certificate*" niet betrokken heeft in zijn oordeel.

In zijn verweernota stelt de commissaris-generaal: "*Verweerder verwijst naar het Handboek van het UNHCR in § 44 (December 2011): 44. While refugee status must normally be determined on an individual basis, situations have also arisen in which entire groups have been displaced under circumstances indicating that members of the group could be considered individually as refugees. In such situations the need to provide assistance is often extremely urgent and it may not be possible for purely practical reasons to carry out an individual determination of refugee status for each member of the group. Recourse has therefore been had to so-called "group determination" of refugee status, whereby each member of the group is regarded prima facie (i.e. in the absence of evidence to the contrary) as a refugee.*"

Verweerder stelt dat dit dus betekent dat de erkenning wordt toegekend om dat de betrokkene op het eerste zich lijkt te voldoen aan de voorwaarden om erkend te worden als vluchteling. De erkenning is dan ook geldig tot wanneer tegendeel bewezen wordt, dit aan hand van een grondig onderzoek van de asielaanvraag en in casu wordt in de bestreden beslissing op zeer omstandige wijze uiteengezet waarom aan verzoeker de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend.

Waar verzoeker wijst op de lopende hervestigingsprocedure en dit wel individueel behandeld wordt, merkt verweerder op dat er bij de hervestigingsprocedure niet meer wordt ingegaan op de motieven van de vervolging maar er enkel wordt nagegaan of iemand geschikt is voor hervestiging."

De Raad meent dat uit het rechtsplegingsdossier niet af te leiden valt of de verzoekende partijen het voorwerp waren van een *prima facie* erkenning zoals gesteld in de bestreden beslissing of erkenning na individueel onderzoek. Dit valt ook niet af te leiden uit de "Refugee Certificate" waarin gesteld wordt dat de verzoekende partijen erkend werden door UNHCR op basis van de beschikbare informatie als vluchteling onder het UNHCR mandaat erkend werden.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal geen nader onderzoek verricht heeft bij UNHCR met betrekking tot de bovenvermelde documenten en de procedure en het onderzoek op basis waarvan deze documenten afgeleverd werden. Dit blijkt ook niet uit het gehoor van de verzoekende partijen naar aanleiding van de eerste asielaanvraag waarbij onduidelijk is of de eerste verzoekende partij spreekt over een asielaanvraag bij UNHCR in 2006 waarbij de asielaanvraag niet onderzocht werd: *"Nee, in die tijd deden zij dat niet. Ik kreeg alleen voedselhulp en middelen om naar school te gaan. Ik kreeg en een verblijfsvergunning van de Syrische autoriteiten..."* (gehoor 9 november 2012) en de procedure die bij UNHCR in 2010 begonnen is en leidde tot de afgifte van de "Refugee Certificate" en waarover de eerste verzoekende partij stelt dat deze documenten afgeleverd werden na een normaal onderzoek, meer bepaald een grondig gesprek.

Naar aanleiding van het gehoor van 31 januari 2013 waarbij onder meer de "Refugee Certificate" als nieuw element neergelegd werden, onderzocht de commissaris-generaal deze documenten niet ondanks het feit dat de raadsman van verzoekers hier uitdrukkelijk op aandrong op het einde van het gehoor (p. 13).

De Raad meent dat het van essentieel belang is te onderzoeken of de "Refugee Certificate" na een *prima facie* of normaal onderzoek van de hoedanigheid van vluchteling afgeleverd werden. De Raad wijst er op dat individueel onderzoek door UNHCR mogelijks ook beperkt was tot een *prima facie* onderzoek.

3.1.1. In geval van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling via een normale procedure van onderzoek

Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.. Luidens artikel 1, A.2 van dit Verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil inroepen.

Wanneer een asielzoeker op grond van het Vluchtelingenverdrag in een andere Staat als vluchteling werd erkend, heeft deze erkenning een weerslag in België omdat zij voor de Belgische overheid verplichtingen doet ontstaan die voortvloeien uit artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag dat het volgende bepaalt: *“Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.”*

De Raad stelt vast dat Syrië weliswaar geen lid is bij het Vluchtelingenverdrag, maar dat de vertegenwoordiging van UNHCR de enige instantie was tot wie zij zich in Syrië konden richten om de erkenning van hun hoedanigheid van vluchteling te bekomen, weliswaar op basis van het statuut van UNHCR.

De erkenning als vluchteling in een andere Staat impliceert dat zijn vrees voor vervolging werd onderzocht ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en blijft geldig tenzij wordt aangetoond dat de asielzoeker zijn erkenning op frauduleuze wijze heeft verkregen of dat hij niet langer de vluchtelingenstatus geniet.

Het is echter mogelijk dat de asielzoeker een vrees voor vervolging koestert in het land waar hij als vluchteling werd erkend. In dat geval dient zijn asielaanvraag te worden onderzocht naar analogie met de situatie van een staatloze waarbij het land waar hij als vluchteling werd erkend, dient te worden aanzien als het land van zijn vroegere gewone verblijfplaats.

3.1.2. In geval van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling via een *prima facie* procedure van onderzoek door UNHCR in het kader van een *resettlement* naar de V.S.

De Raad wijst er op dat verzoekers' asielaanvraag in België niet onderzocht wordt in het kader van een vraag tot hervestiging (*resettlement*), maar in het kader van een asielaanvraag op Belgisch grondgebied teneinde er een verblijfsrecht te bekomen.

Artikel 49, § 1, 6° regelt het geval van hervestiging of *resettlement* en stelt:

*“Als vluchteling in de zin van deze wet wordt beschouwd en tot een verblijf in het Rijk toegelaten : ...
6° de vreemdeling die, nadat hij als vluchteling werd erkend terwijl hij zich op het grondgebied bevond van een andere Staat, verdragsluitende partij bij het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, door de minister of diens gemachtigde tot verblijf of vestiging in het Rijk is toegelaten, op voorwaarde dat zijn hoedanigheid van vluchteling bevestigd wordt door de overheid bedoeld in 2° of 3°.”*

Het betreft vluchtelingen die door de Belgische overheid onder voorwaarde van bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling na een individueel onderzoek door de commissaris-generaal voorlopig tot het verblijf toegelaten worden. Dit is echter *in casu* niet het geval.

Hoe dan ook wijzen de door verzoekers geciteerde teksten er op dat uit de statenpraktijk blijkt dat *prima facie* erkende vluchtelingen in beginsel niet in aanmerking genomen worden voor hervestiging of *resettlement* zonder bijkomend individueel onderzoek (Matthew Albert, o.c.). Ook UNHCR in zijn *Resettlement Handbook* wijst er op dat UNHCR in het verleden zelf van mening was dat om voor

hervestiging in aanmerking te komen *prima facie* erkende vluchtelingen in beginsel het voorwerp moeten zijn van een individueel onderzoek inzake de hoedanigheid van vluchteling, ook al hebben hervestigingslanden dit niet altijd geëist. In andere contexten werd er voor hervestiging van *prima facie* erkende vluchtelingen vereist dat er een individueel onderzoek zou plaats hebben ter bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling, maar dat dit verschillend zou zijn van een normaal onderzoek van de hoedanigheid van vluchteling, maar met dezelfde waarborgen omringd zou moeten zijn.

Uit de door de verzoekende partijen geciteerde teksten blijkt dat personen die via een collectieve procedure *prima facie* erkende vluchtelingen zijn, om voor hervestiging in aanmerking te komen in beginsel ook het voorwerp zijn van een bijkomend individueel onderzoek betreffende hun hoedanigheid van vluchteling. Er blijkt niet uit dat ingeval zij het land waar zij *prima facie* erkend werden, verlaten hebben en in een ander land een asielaanvraag indienen, zij van rechtswege door de ontvangende staat als vluchteling zouden moeten erkend worden en dat de hoedanigheid van vluchteling niet het voorwerp zou mogen zijn van een individueel onderzoek van deze hoedanigheid. Verzoekers wijzen ook geen nationale of verdragsbepaling die hierdoor geschonden zouden zijn.

Het feit dat een ander land *in casu* de Verenigde Staten de aanvraag tot hervestiging van de verzoekende partijen onderzoekt, is hierbij irrelevant. De neergelegde getuigschriften in dit verband wijzen er trouwens op dat er nog geen beslissing betreffende de aanvraag voor vluchtelingenstatus in de V.S. genomen werd omdat verder onderzoek in dit verband vereist is.

Terecht stelt de verwerende partij in dit verband: *“Waar verzoeker wijst op de lopende hervestigingsprocedure en dit wel individueel behandeld wordt, merkt verweerder op dat er bij de hervestigingsprocedure niet meer wordt ingegaan op de motieven van de vervolging maar er enkel wordt nagegaan of iemand geschikt is voor hervestiging.”*

3.2. De Raad meent dat het van essentieel belang is te onderzoeken of de “*Refugee Certificate*” door UNHCR na een *prima facie* of normaal onderzoek van de hoedanigheid van vluchteling afgeleverd werden.

De Raad stelt ook vast dat de map met documenten (stuk 9) en de map met landeninformatie (stuk 10) betreffende de vierde verzoekende partij, vermeld in de inventaris van dossier CGVS 12/01373Z ontbreken in het administratief dossier.

De bestreden beslissing wordt conform artikel 39/2 van de vreemdelingenwet vernietigd omdat de Raad niet tot een bevestiging of hervorming kan komen van de bestreden beslissing zonder aanvullend onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 februari 2013 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,
dhr. M. DENYS ,

wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. de MOFFARTS